

Fakty

- odchod z Bratislavy 10:20
- účastníci: BAFO (Ľubomír Drahoš), Sibama (Katarína Ončáková), Karol 77 (Karol Popovič), Polal (Pavol Obora)
- príchod do dedinky menom Hrachovište 11:20
- predpoveď počasia: polooblačno, 2-5 °C, poobede dážď

Vybrali sme sa z Bratislavy hneď po tom, čo sme sa po Bratislave pozbierali. Ešteže Karol a Polal bývajú tak blízko seba, inak by sme sa s navigáciou á la Polal stratili alebo aspoň poblúdili po záludných jednosmerkách Petržalky. Vyrazili sme niečo po desiatej, smer diaľnica - až po Piešťany. Tam sa naša cesta diaľnicou končí a hurá cesta dedinka-nededinka. Ja som si cestu vychutnávala. Jednak preto, že ju celkom poznám, jednak preto, že po dlhom - dlhom čase Mandarínka (= Peugeot 206) mala konečne ako tak správnu záťaž a sedela na ceste ako 5 peňazí, čo náramne lákalo, trochu poštekliť rýchlostný pedál.

Moji spolucestujúci si to asi nemysleli. Bafo sedel ako tak pokojne - poznajúc moju potrebu sem-tam sa vyšantiť. Karol, verný svojej povahe tichučko, ako keby zvuk mohol čokoľvek zdramatizovať, sedel vzadu ... myslím, že sa pre istotu aj pripútal!

Tak si točím volantom doprava, doľava, doprava, doľava ... sem tam kopček, sem-tam jama ... jeden menší výskok a to už Polal nevydržal a poznamenal, že "keď nie je za volantom, cesta sa javí inak" ... ok, spomalím ... ale skazil mi radosť a to sme sa ešte ani k serpentínam nedostali ?.

{phocagallery view=category|categoryid=83|limitstart=0|limitcount=0}

Do malebnej dedinky menom Hrachovište dorazíme pred obedom. Hrachovište leží na juhovýchode Myjavskej pahorkatiny a v Čachtických vrchoch pri úpätí Malých Karpát v doline Jablonky. Nadmorská výška v strede obce je 290 m n.m.

Keď si k tomu pridáte, že sa treba "prebaliť", t.j. zapojiť jednotlivé káblíky, nachystať batohy, obaliť nohy, omotať šály ... no, myslím, že 20 minút na vystupovanie z auta v tejto nadmorskej výške pri 1 žene a 3 chlapoch je môj rekord ... ?

Len čo sme sa okukali (kto čo má, a čo by sa mi hodilo), vyrazili sme jednou z menej náročných trás smer vršok menom Veľký Plešivec (463 m n.m.). Treba zobrať do úvahy, že je len druhý januárový týždeň, ale počasie nám praje.

Trochu snehu sa zachovalo, neprší, aj keď ani slniečko ktovie ako nesvieti. Miernu zástavku vyvolalo nadšenie pre trochu machovej zelene. Štyria ľudia sa viac ako len hodinku zabavkali pri tom, ako najlepšie nafotiť kus machu na strome...

Ja a Bafo sme túto trasu prešli 1.1.2011 kedy sa - ako každý rok - koná spoločný výstup hrachovišťanov. Niektorí tam vyliečia opicu, iní si ju uženú. Tak to bolo aj tento rok. V záujme zachovania ako tak zdravého rozumu, sme takto ratovali jedného kamaráta, ktorý to "tak trochu prehnal" a zrazu sa ocitol na vrchole Veľkého Plešivca sám (ešte ani tá opica za ním nemala šancu prísť, keďže ešte nedosiahol alkoholovú špičku). Ratovanie zdravého rozumu spočívalo v nenápadnom stratení plastovej pollitrovky už poloprázdnej "domácej".

Neviem ako to Polal dokázal, ale on tú fľašku našiel. V záujme ochrany životného prostredia sme ju vzali a priviezli domov. Práve som skontrolovala chladničku, že si pripomeniem vôňu, či chuť ... no nepripomeniem. Tá pollitrovka sa zase raz stratila, myslím, že teraz úplne ?.

Na základe pohľadu na hodinky sme skonštatovali, že stačilo machu a čiernych húb a až po vrchol platí zákaz zastavovania na viac ako minútku. Na vrchol sme dorazili ako víťazi, sem-tam pľujúc pľúca, čo cigareta napravila a bolo fajn ... Už po chvíli sa fotografi opäť vrhli na svoje krajinky, Bafo predstavil svoj "osamelý strom" a nevynechali sme ani fotenie fotiacich fotoagrafov ...

Po vyšantení sme nabehli smer Čachtický hrad po hrebeni Malých Karpát. Teda vyrazili sme po nejakom chodníku. Po chvíli sa Bafo musel ťažko zamyslieť, či ideme správne, aby sme neodbočili na Malý Plešivec (čo by nebolo také strašné, ale spôsobilo by to zdržanie, ktoré by nám situáciu mierne skomplikovalo). Nakoniec sme sa rozhodli, že ideme správne, čo nám potvrdila aj sporadicky sa objavujúca modro biela značka, o ktorej sme dúfali, že to je tá správna farba (zase si nikto neprečítal aká farba kam smeruje, ale orientačne sme si zapamätali čas trasy do cieľa ?) a tak sme hrdo kráčali. Po hodinovej turistike rezkejším tempom už Pavlove kolená frflali, no nemali na výber. Treba si uvedomiť, že tento terén ešte pred dvomi týždňami bol pokrytý snehom ... takže v čase našej turistiky bol mimoriadne šmykľavý až tak, že sme si miestami "potancovali".

Po 1:10 hodine rezkého tempa sme narazili na skupinku obdobných turistov, ktorých sme sa pre istotu spýtali na cestu. Vraj sme od Čachtického hradu 10 minút cesty ... po pravde, vyzerali ako somráci na hlavnej stanici v Bratislave ... bola som skeptická, ale cieľ už musel byť niekde blízko. Tá kosodrevina, tie stromy, tá flóra ... všetko to "smrdelo" po Čachticiach ... a vtedy to prišlo!

Hrad? NIE! Dážď. Začalo liať ako z krhly. Bafo sa síce pochválil Ferrari bundou, no už menej ho tešilo, že z bundy voda steká na nohavice-násosky. Polal pozbieral zvyšky energie, odvahy aj nádeje a vyrázil. Čuduj sa svet, no po tých desiatich minútach sme ten hrad fakt našli ? Prekvapujúce? Nie ... Veď dvaja Novomešťania snád' na jeden hrad trafia ? hádajte, ktorí dvaja to boli.

Vyrazili sme k bráne, ako k jedinému úkrytu pred skutočne nepríjemným dažďom. Pod bránou sme sa oklepali, skontrolovali foťáky a zhodli sme sa na tom, že na hrad - ako taký - sa dostaneme nabudúce. V tomto duchu sme sa teda otočili čelom vzad a hurá do dediny.

Najbližšia krčma bola vo Višňovom, ale v januári majú zavreté! :(no fuj!

Tak sme sa vybrali na stanicu, že sa aspoň prevezieme motoráčikom familiárne nazývaným "čachtická strela". Hej, vláčik šiel, no blbým smerom! Nakoniec sme sa šťastlivo dostali k autu - vďaka kamarátovi, ktorý vypočul naše zúfale volanie a pribehol pre nás. Popravde, skoro sa tam Karol nedostal, keďže šofér si nestihol všimnúť, že jeden z nás nie je taký zmrznutý a skôr ako Karol stihol do auta naložiť aj druhú nohu, auto sa rozbehlo. Našťastie nikomu sa nič nestalo, šofér stihol zareagovať, Karol stihol naskočiť a krčma v Hrachovišti mala príjemne teplý radiátor ?

Nuž tak sa skončil náš nedokončený výlet na Čachtický hrad. Snád' nabudúce ?